

discutit. At syluestris lapathi, oxylapathi & oxalidis semen, ex aqua aut vino utiliter bibitur contra dysenterias, cœliacorum affectus, stomachi fastidium, & scorpionis ictum. Quòd si quis in potu præsumperit, nihil incommodi ex illius ictu percipiet. Radices autem ex aceto coctæ, aut etiamnum crudæ impositæ, lepras, impetigines & scabrosos vngues curant: sed antè locus nitro aut aceto in sole perfricandus est. *Quin* & earum decoctum, pruritus corporis sedat, vice fots affusum, aut in solia balnearum additum. Aurium quoque dolorem leniunt, itémque dentium, si in vino coctæ colluantur. Strumas etiam parotidâsque similiter coctæ in vino & impositæ discutunt: aceto verò decoctæ, lienem extenuant. *Quin* & ad strumas nonnulli radicibus vinculo ex ceruice suspensis amuleti instar vtuntur. Sistunt & fluxum muliebrem tritæ atque subditæ. Cum vino autem decoctæ ac bibitæ, regio morbo laborantes persanant, calculos vesicæ comminuunt, menstrua cient, & à scorpione ictis auxiliantur.

De Hippolapatho. CAP. CXLI.

Hippolapathum olus est magnum, in paludibus nascens. Eisdem autem vires habet, quas antè dicta lapathi genera.

De

De Lamprosana. CAP. CXLII.

LAMPROSANA sylvestre olus est: quod quidem plus quam lapathum alit, stomachoque est utilius. Huius folia caulisque in cibo coquantur.

De Blisso. CAP. CXLIII.

LITVM quoque estur oleris modo. Est autem alio utile, nullius medicamento-
sæ facultatis particeps.

De Malua. CAP. CXLIIII.

MALVA sativa cibo magis est idonea, quam quæ locis incultis nascitur. Stomacho autem aduersatur, bonamque facit aluum: sed multò magis caules, qui quidem intestinis ac vesicæ sunt utiles. Vim porro habent folia cruda, cum salis exiguo commanducata & ex melle illita, persanandarum ægilopum. Verùm cum est inducenda cicatrix, iis demùm citra salem vtendum. Illita quoque malua, contra apum vesparumque ictus est efficax. Quòd si quis ipsa cruda trita cum oleo antè perungatur, ab iis minime ferietur. Cum vrina autem adhibita, ulcera in capite manantia furfurisque sanat. Cocta verò folia trita & ex oleo imposita, ambustis & erysipelatis profunt. Eius ipsius decoctum in fessione vulvas emollit: quin & ad intestinorum, vulvæ sedisque rosiones commodè infunditur. Ius autem cum radi-

ce sua decoctæ contra venena omnia valet, si à sorbentibus. continuò reuomatur. Est & remedio contra phalangiorum morsus, atque lac euocat. Caterùm semen addito syluestris loti semine potum è vino, vesicæ cruciatus lenit.

De Atropice. CAP. CXLV.

ATRIPLEX, quam nonnulli chrysolachanon, quasi aureum olus, vocant, coctum olus est: & duorum quidem generum: vnum enim est syluestre, satiuum alterum. Coctum id oleris instar estur, aluumque mollit: panos verò discutit, siue crudum, siue coctum illinatur. Semen autem ex aqua mulsa potum, regio morbo medetur.

De Brassica. CAP. CXLVI.

BRASSICA satiuua bonam facit aluum, si modò leuiter feruefacta edatur. Nam percocta, aluum fistit: multò verò magis bis cocta, quæque in lixiuio cocta fuerit. Æstiuua autem, stomacho aduersatur, & acrior est. At quæ in Ægypto nascitur, propter amaritudinem non estur. Quibus obtusior est oculorum acies, ac tremulis, in cibo auxiliatur: itémque summo sumpta cibo, noxas ex crapula largioréque vini potu pellit atque restinguit. Eius verò cyma, stomacho quidem vttilior: sed acrior, & ad ciendam vtinam validior. Eadem sale condita, stomacho

cho

cho inimica est, aluúmque conturbat. Por-
rò brassicæ crudæ succus cum iride ac nitro
deuoratus, aluum emollit: potus autem è
vino, à vipera commorsis opitulatur. At
cum sœnigræci farina & aceto, prodest po-
dagricis & articulario morbo laborantibus.
Confert quoque illitus sordidis ac vetustis
vulceribus. Per se verò naribus infusus, caput
expurgat. Quin & menses extrahit, cum lo-
liacea farina subditus. Illita per sese folia,
aut cum polenta trita, valent ad quasuis in-
flammationes & œdemata: quin & erysipe-
lata, epinyctidas leprásque sanant. Cum sale
verò, carbunculos erumpunt: retinent &
fluentes capillos. Eadem cocta melle addi-
to, valent aduersus depascentes gangranas:
cruda verò si ex aceto comedantur, lienosis
profunt. At commanducata ita vt degluria-
tur succus, vocem interceptam restituunt.
Cæterùm ipsius brassicæ decoctum, potu al-
uum mensesque ciet. Flos autem post puer-
perium in pello subditus, conceptionem
impedit. Semen, eius præsertim quæ in Æ-
gypto nascitur, potum, lumbricos expellit,
ac in antidota quoque theriaca additur: sed
& faciei cutem lentiginésque expurgat. At
verò virentes cauliculi cum radicibus cre-
mati, ac sullo adipe per vetusto excepti, diu-
turnos laterum dolores impositi mitigant.

De Brassica Sylvestri. CAP. CXLVII.

Sylvestris brassica ut plurimum locis maritimis præruptisque nascitur, sativæ similis: sed candidior, hirsutior & amara. Huius cyma in lixivio cocta, ori non est insuavis. Illita verò folia, vulnera conglutinandi, ac tumores inflammationesque discutendi vim habent.

De Brassica marina. CAP. CXLVIII.

Quæ brassica marina dicitur, à sativâ prorsum dissidet: quippe quæ folia ferat multa ac tenuia, aristolochiæ rotundæ similia. Horum verò singula à ramulis rubentibus exeunt, singulari, velut hedera, pediculo. Porro albo prædita est succo, sed minimè copioso. Gustu autem est utcumque falso & quadantenus amaro: pingui verò substantia. Tota porro herba stomacho inimica & acris est, aluûmque vehementissimè solvit, si cocta edatur. Sed propter acrimoniam nonnulli pingues carnes unâ cum ipsa concoquunt.

De Beta. CAP. CXLIX.

BETA duûm est generum, è quibus nigra, ac ipsius maximè radix, cum lente decocta valentiâ pluûm inhihet: candida verò, aluo est idonea. Vtraque porro, propter nitrosum quem in se habet humorem, pravi est succi. Inde tamen fit, ut earum succus

cus cum melle natibus inditus purget caput, & aurium doloribus opituletur. Decoctum verò radicum ac foliorum, fursures lendesque deterget, & perniones fori mitigat. At crudis foliis vitiliginis illini oportet nitro antea perfrictas, itémque alopecias prius derafas, ac depascentia quoque vlcera. Cæterum cocta, papularum eruptionibus, ambustis & erysipelatis medetur.

De Portulaca. CAP. CL.

PORTULACA vim habet astringentiam. Imposita cum polenta, capitis doloribus, ac tum oculorum, tum cæteris quoque inflammationibus: itémque stomachi ardoribus, & erysipelatis, ac vesicæ denique cruciatibus auxilio est. Pro cibo verò sumpta, dentium stuporem, & stomachi ac intestinorum æstuationem fluxionemque demulcet. Erosione tentatos renes & vesicam adiuvat, ac Veneris impetus exoluit. Simili effectu prodest eius succus epotus, etiam in febribus efficax. Valet & diu multumque cocta contra teretes lumbricos, cruentam excretionem ac dysenteriam: itémque ad hæmorrhoidas & languinis eruptiones, nec non & aduersus sepsis morsus. Sed & oculorum medicamentis vtiliter admiscetur, ac intestinis fluxione laborantibus, erosive vuluis infunditur. Quin & ad capitis dolo-

res ab æstu abortos cum rosaceo aut simplici oleo irrigatur. Erumpentes quoque in capite papulas cum vino exerit. Vulneribus denique, quæ ad syderationem spectant, cum polenta imponitur.

De Portulacâ syluestri. CAP. LI.

Portulaca syluestris cognominata, foliolis est quàm antè memorata crassioribus atque densis. Locis petrosis nascitur: interdum & in hortis. Folia verò habet oleæ, sed minora multò, verùm plura eaque tenera: cauliculos rubicundos, ab vna radice frequentes, in terram inclinatos: qui quidem commanueati, succulenti percipiuntur, viscosi & subalfo-gustu. Vim obtinet calfactoriam, acrem & exulcerantem: ac strumas quoque cum axungia imposita discutit.

De Asparago. CAP. CLII.

ASPARAGVS in petrosis natus, quem amyacanthum vocant, vulgaris est notitia. Huius cauliculus leuiter decoctus & pro cibo sumptus, ventrem molli, vriinamque ciet. Radicum autem decoctum epotum, agrè meientibus, regio morbo laborantibus, nephriticis & ischiadicis auxiliatur: iridèmq; morsis à phalango, siquidem ex vino decoquatur. Sic & dolore dentium infestatis proficit, si modò decoctum super affecto dente contineatur. Semen quoque